

Puiggraciós (Turó del Pollancre)

L'Ametlla del Vallès

Ubicació

Comarca: Vallès Oriental
Lloc/Adreça: Turó del Pollancre
Emplaçament A la part superior del turó del Pollancre o de Puiggraciós.
Alçada: 300

Coordenades:

Latitud: 41.7022
Longitud: 2.24021
UTM Est (X): 436783
UTM Nord (Y): 4616992

Classificació

Número de fitxa 08005 - 290
Àmbit: Patrimoni immoble
Tipologia Jaciment arqueològic
Estil / època: Antic Ibèric
Segle IV-III aC
Estat de conservació Bo
Protecció Inexistent
Accés Fàcil
Ús actual: Altres
Titularitat Privada
Titular: 08005A001000010000LQ

Fitxes associades:

[Col·lecció arqueològica de l'Ametlla del Vallès al Museu de Granollers](#)

Autoria de la fitxa Enric Costa Argemí
Data de registre de la fitxa: dc., 07/11/2007 - 01:00

Descripció

Restes estructurals situades a la part superior del turó del Pollancre o de Puiggraciós, fins arribar per la part oest a la casa del Pollancre. La major part del jaciment està situat dins el terme municipal de Figaró-Montmany, però una petita part es troba dins el de l'Ametlla.

Disposem de relativament poques dades sobre el poblat del Turó de Puiggraciós. Leandre Villaronga hi va fer una petita intervenció arqueològica l'any 1950, i a partir d'aquest moment el jaciment ha estat objecte de successives destruccions i expoliacions, que van culminar amb la construcció de la torre de guaita després dels incendis de l'any 1994. Les úniques dades disponibles, doncs, són les poques publicades per Villaronga. Aquest autor divideix el poblat en dos sectors: la part més elevada, un recinte de 240 per 40 metres, recolzada a la muralla, de 240 metres de llargada i 1,60 d'amplada, que tanca l'espai per la part nord; el poblat s'estendria per la pendent que baixa en direcció sud i sud-oest, cap a la casa del Pollancre -on hi ha una important font d'aigua-, format per habitacions isolades, sense formar carrers. Les parets són de pedra seca. Aquesta zona ocuparia uns 22.300 m² i, juntament amb la superior abans descrita, formaria un conjunt que arribaria a les 3,5 hectàrees. Aquest fet, i la troballa, al centre del recinte superior, d'una construcció singular, rectangular, de 10 per 17 metres fa pensar que el poblat de Puiggraciós es podria incloure a la categoria dels nuclis vertebradors del territori laietà. La muralla, segons Villaronga a mig construir, tanca el recinte superior només per la part nord, la menys fàcilment defensable. Tenim notícia també de la troballa d'abundant material arqueològic: ceràmica comuna i grollera ibèrica, campaniana B -una de les quals amb el grafit ibèric OL-, fusaioles, pesos de teler, un pesal de bronze que pesa exactament una unça romana. També nou monedes de bronze amb llegendes ibèriques -una de les quals de la seca de Lauro, Llerona-, la pràctica totalitat de les quals de la segona meitat del segle II a.C., tot i que n'hi ha una del segle I a.C. En definitiva, es tracta d'un poblat força important, que ocupa una superfície destacable. Actualment encara es localitza material ceràmic en superfície fins, almenys, la casa del Pollancre-, tot i que, amb les dades molt parcials de què disposem, no sembla comptar, a la zona dels habitatges, amb un urbanisme organitzat. Tot i així, hi ha un recinte diferenciat a la part més alta, amb almenys un edifici singular, protegit per una muralla, que, d'altra banda, no sabem si compta amb sistemes defensius complexos. Podria tractar-se del nucli que controlés bona part de la vall del Congost, incloent-hi a l'est tota la zona de Samalús i Marata i arribant a l'oest fins al riu Tenes. El territori actual de l'Ametlla, evidentment, en formaria part. De fet, la troballa de les monedes, pertanyents sobretot a la segona meitat del segle II a.C., evidencia la forta vitalitat i continuïtat del poblat ben entrada ja l'etapa de domini romà de la zona, fet que només es documenta normalment en assentaments d'importància, com el de la Torre Roja de Caldes, abandonat definitivament a finals del segle I a.C.

Part de la zona d'habitació, a la vessant oest del turó, pertany al terme de l'Ametlla. En aquesta petita zona hi hem trobat abundant material ceràmic ibèric, principalment restes de ceràmica comuna, de pasta de sandwich i d'àmfora.

Història

Excavat parcialment l'any 1950 per Leandre Villaronga.

Bibliografia

COSTA I ARGEMÍ, Enric (2007). Inventari arqueològic de l'Ametlla del Vallès. Ajuntament de l'Ametlla del Vallès.

Inventari del patrimoni arqueològic i paleontològic de Catalunya. L'Ametlla del Vallès (Vallès Oriental), Direcció General del Patrimoni Cultural, Generalitat de Catalunya.

